

САМОЖИВИЯТ ВЕЛИКАН

Всеки ден след училище децата обичаха да си играят в градината на великана. Това беше голяма прелестна градина с мека зелена трева. Тук-там сред тревата растяха грейнали като звезди цветя, а имаше също и дванадесет праскови, които напролет се окичваха с нежни розови и перлени цветове. Наесен пък те раждаха изобилен плод. Птиците кацаха по клоните и пееха тъй сладко, че понякога децата спираха игрите си да ги послушат.

– Колко сме щастливи тук! – подвикваха си те радостно.

Един ден великанът се завърна. Бе гостувал седем години на приятеля си, Корнуолския човекоядец. Когато седемте години минаха, той беше казал всичко, каквото имаше да каже, защото не бе от най-разговорливите, и реши да се прибере у дома.

Като наближи замъка си, великанът видя децата да играят в градината му.

– Какво правите тук? – извика той с дрезгав глас

и децата си плюха на петите. – Моята градина си е моя градина – рече великанът. – Това трябва да е ясно на всеки и никоой друг няма право да играе тук освен мен.

И така той построи около градината си висока стена и сложи табела с надпис:

НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ НАКАЗАНИ

Той беше много саможив великан.

Сега бедните деца нямаше къде да играят. Опитаха се да играят на пътя, но там беше много прашно и пълно с остри камъни и никак не им хареса. Понякога, след като свършиха уроците, се разхождаха край високата стена и си говореха за красивата градина. „Колко щастливи бяхме там“, казваха си те.

После дойде пролетта, а с нея и цветовете на дръвчетата и песните на птичките. Само в градината на саможивия великан зимата не си отиваше. Птиците дори не помисляха да пеят в нея, понеже там не играеха деца, а дръвчетата забравиха да цъфнат. Веднъж едно красиво цвете подаде главица над тревата, но щом видя табелата с надписа, толкова му домъчня за децата, че бързо се прибра в земята и продължи да спи. Единствено снегът и студът бяха доволни.

– Пролетта е забравила тази градина! – ликуваха те. – И ние ще останем тук през цялата година.

Снегът наметна тревата с белия си плащ, а студът гравира всички дръвчета със сребърни нишки. Те поканиха северния вятър да им погостува и ско-

ро той пристигна. Загърнат в дебелия си кожух, севернякът по цял ден виеше из градината и събаряше шапките на комините.

– Това е прекрасно местенце – рече той. – Хайде да поканим и градушката.

И тъй не след дълго дойде и градушката. Всеки ден по три часа тя трополеше по покрива и скоро изпотроши всички керемиди. Сетне пък се втурваше към градината и дълго обикаляше сред дръвчетата. Беше облечена в сивкаво-пепеляв плащ, а дъхът ѝ беше като ледена пара.

„Не мога да разбера, защо пролетта се забави толкова много – мислеше си саможивият великан, гледайки от креслото си край прозореца своята студена бяла градина. – Дано все пак времето се оправи.“

Но пролетта така и не дойде, нито пък лятото. Есента отрупа градините с богат плод, но не и тази на великана.

– Той е твърде саможив – беше казала тя.

Затова там беше винаги студено и северният вятър, градушката и снегът танцуваха сред дръвчетата.

Една сутрин, докато великанът се излежаваше в леглото си, до слуха му достигна хубава музика. Тя звучеше тъй сладостно, та му се стори, че покрай замъка му минават кралските музиканти. Всъщност това беше едно малко птиче, кацнало до прозореца, но той толкова отдавна не беше чувал песен в градината си, че тази музика му се стори най-преlestната на света. Градушката спря да танцува над главата му, севернякът престана да реве, а от про-

зореца дойде прекрасно ухание. „Струва ми се, че пролетта най-накрая дойде“, каза си великанът, после скочи от леглото и погледна навън.

И какво да види!

Най-невероятната гледка! Децата бяха пропъзели през една неголяма дупка в стената и седяха по клоните на дърветата. На всяко дръвче имаше по едно дете. А дърветата бяха толкова щастливи от завръщането на децата, че се бяха обкичили с цветове и люлееха нежно клоните си над главите им. Птиците прехвърчаха наоколо и чуруликаха радостно, цветята подаваха главици над тревата и се усмихваха. Гледката беше наистина прекрасна, а зимата беше запазила за себе си само едно-единствено ъгълче. Това беше най-отдалеченият край на градината и там сега седеше едно малко момченце. То беше толкова малко, че не можеше да достигне клоните на дръвчето в този ъгъл, за да се покатери по тях, и затова обикаляше около него, плачейки горчиво. Горкото дръвче беше все още покрито със скреж и сняг и севернякът виеше и фучеше над него.

– Хайде, момче, покатери се – казваше дръвчето и навеждаше клоните си колкото може по-ниско, но малчуганът беше твърде мъничък.

И тогава великанът почувства в сърцето си някаква топлина. „Колко саможив съм бил! – каза си той. – Сега зная защо пролетта не идваше. Ще кача малкото момче най-горе на дървото, ще съборя стената и в градината ми винаги ще играят деца.“ Той наистина много съжаляваше за предишните си дела.

Сетне великанът слезе по стълбите, отвори тихо

входната врата и тръгна през градината. Но щом децата го видяха, толкова се уплашиха, че хукнаха да бягат и в градината отново стана зима. Само малкото момченце не побягна, защото очите му бяха така замъглени от сълзите, че не забеляза идването на великана. Той се промъкна тихо зад гърба му, взе го нежно в ръката си и го качи горе. Дръвчето мигом се обкичи с цветовете, птички накацаха по клоните му и зачуруликаха, а момчето протегна ръчички, прегърна великана през шията и го целуна. Другите деца пък, щом видяха, че великанът вече не е толкова лош, се втурнаха обратно към градината, а с тях се върна и пролетта.

– Тази градина вече е ваша – каза великанът, сетне взе една голяма брадва и събори с нея стената.

Когато по обяд хората тръгнаха на пазар, те видяха великанът да си играе с децата в най-прекрасната градина, която някога бяха виждали.

Игрите продължиха чак до вечерта и накрая децата се събраха да кажат довиждане на великана.

– Но къде е онзи малчуган? – попита великанът.
– Момченцето, което качих на дървото.

Старият исполин го бе обикнал от все сърце, защото момченцето го беше целунало.

– Кажете му, моля ви, утре на всяка цена да дойде пак – рече великанът. Но децата му казаха, че нито го познават, нито знаят къде живее и той много се натъжи.

Всеки ден след училище децата идваха отново и отново да си играят с великана. Но той никога повече не видя малкото момченце, което беше обикнал.

Другите деца също му бяха скъпи и той беше много мил с тях, но все пак продължаваше да копнее да види първия си малък приятел и често говореше за него. „Колко много бих искал да го видя“, понякога казваше той.

Минаха години и великанът остаря и изнемощя. Вече не можеше да участва в игрите и затова седеше на едно голямо кресло, наблюдаваше щастливите деца и се радваше на градината си.

– Имам много красиви цветя – казваше той, – но най-красивите цветя са децата.

Една зимна утрин, докато се обличаше, великанът гледаше навън през прозореца. Зимата вече не го изпълваше с омраза, защото знаеше, че тя е само заспала пролет и че цветята просто си почиват под снега.

Изведнъж той потърка очите си в изумление и се наведе още по-напред към прозореца. Що за чудо бе това! В най-далечния край на градината имаше едно дръвче, цялото отрупано с цветове. Клоните му бяха златни, по тях висяха сребърни плодове, а най-отдолу стоеше момченцето, което беше обикнал.

Великанът се втурна радостно по стълбите и после закрачи през градината към детето. Но когато дойде по-близо, лицето му стана червено от гняв и той попита:

– Кой се е осмелил да те нарани? – Върху дланите на момчето имаше рани от пирони и още два белега се виждаха на малките му крачета.

– Кой се е осмелил да те нарани? – изрева отново великанът. – Кажи ми, за да го посека с меча си.

– Недей! – отвърна момчето. – Това са раните на Любовта.

– Кой си? – попита великанът и обзет от някакво особено страхопочитание, коленичи пред момчето.

А то му се усмихна и каза:

– Веднъж ти ми позволи да играя в градината ти, а днес аз ще те отведа в моята градина, която е Раят.

Когато децата влетяха следобед след училище в градината, те намериха великана да лежи мъртъв под дървото, целия покрит с бели цветове.